

1. Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Μέσο: ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 02/04/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 02/04/2017

Σελίδα: 10

Η αρχιτεκτονική του Συντάγματος

ΜΑΝΩΛΗΣ
Κοττάκης

Η πυκνή επικαιρότητα των ημερών δεν επέτρεψε την εις βάθος συζήτηση της πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ για τη συνταγματική αναθεώρηση. Εμείς, μόνοι από όλο τον Τύπο, αναδείξαμε τις απαιρέτες προτάσεις της Αριστεράς για την κατάργηση του άρθρου 3 του Συντάγματος (σχέσεις κράτους - Εκκλησίας), ωστόσο η μελέτη της πρότασης δείχνει ακόμη και, επίσης σοβαρό: **Ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει τη μετατροπή του πολιτεύματος σε προεδροκεντρικό, υιοθετώντας κατ' ουσίαν τον παρτίνα της πρότασης της ομάδας του συνταγματολόγου Νίκου Αλιβιζάτου.** Με βάση το κατατεθέν στον διάλογο κυβερνητικό σχέδιο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μπορεί να συγκαλεί «κατά την κρίση του» το Κοινοβούλιο για να απειθνηθεί σε αυτό, το Συμβούλιο Πολιτικών Αρχηγών και το υπουργικό συμβούλιο. Του δίδεται, επίσης, η αρμοδιότητα να διορίζει τους προέδρους των ανωτάτων δικαστηρίων, τους προέδρους των Ανεξάρτητων Αρχών -αν η Βουλή αδυνατεί να επιτύχει τη συναίνεση των 4/5- και, βεβαίως, να αναπέμπει ψηφισμένο νόμο του εθνικού Κοινοβουλίου σε περίπτωση διαφωνίας του με την κυβέρνηση.

Από την άλλη πλευρά, με βάση το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ εισάγεται στο πολιτεύμα μας το μοντέλο της κυβερνητικής μειοψηφίας, η οποία δύναται να κυβερνά

Οι υπερεξουσίες στον Πρόεδρο, οι κυβερνήσεις μειοψηφίας και οι κίνδυνοι!

και με 120 βουλευτές, εφόσον από τη διαδικασία ψηφίσει εμπιστοσύνη προς αυτήν απέχουν μίνιμουμ 61 βουλευτές. Η υιοθέτηση αυτού του μοντέλου διακυβέρνησης από τον συνταγματικό νομοθέτη έχει συγκεκριμένη αιτία: **Προεξοφλείται**

ότι η συνταγματική κατοχύρωση της απλής αναλογικής θα οδηγήσει σε ασθενέστερες κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες και προς αποφυγήν κυβερνητικού αδιεξόδου προκρίνεται το μοντέλο της κυβερνητικής μειοψηφίας.

Με όλο τον σεβασμό στους συντάκτες της πρότασης, θέλω να διατυπώσω τη διαφωνία μου για την προτεινόμενη αρχιτεκτονική του πολιτεύματος. Αν και αποτελεί σταθερή άποψή μου ότι πρέπει το πολιτεύμα να μετατραπεί σε καθαρή Προεδρική Δημοκρατία κατά το γαλλικό πρότυπο, εντούτοις το προτεινόμενο υπόδειγμα μπορεί να οδηγήσει σε ανωμαλίες τύπου 1960: σύγκρουση αρχηγού κράτους και πρωθυπουργού. **Η πρόταση ΣΥΡΙΖΑ ανατρέπει τις ισορροπίες προς όφελος του Προέδρου της Δημοκρατίας, ο οποίος καθίσταται πανίσχυρος ενθμιστής του πολιτεύματος υπό το καθεστώς της απλής αναλογικής και εις βάρος της κυβέρνησης.** Προβλέπει δύο ελεγμένους ηγέτες από τον λαό, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον πρωθυπουργό, τον πρώτο πανίσχυρο και με επιρροή στον σκληρό παρτίνα του κράτους και τον δεύτερο ανίσχυρο. Δεν θέλω να σκέφτομαι πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει ένα αιτωριαστο δίδυμο σε μια συγκεκριμένη συγκυρία. Στην πραγματικότητα, **η τολμηρή λύση με την οποία φλεχτάρει ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν τολμά να τη διατυπώσει, είναι η άμεση εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας από τον λαό, η ενίσχυση του με αρμοδιότητες και η εκλογή Κοινοβουλίου απουσιονδεμένη από το πρόσωπο του πρωθυπουργού (θα διορίζεται από τον Πρόεδρο).** Δεν τη διατυπώνει όμως, γιατί κατά βάθος οι συντάκτες της κατέληξαν σε αυτήν έχοντας στον νου τους συγκεκριμένα πρόσωπα, στα οποία πρέπει να κοπεί και να ραφτεί το Σύνταγμα. Είναι λάθος. Χωρίς λειτουργικό σχήμα κανένα πρόσωπο δεν μπορεί να αποδώσει μέσα στους θεομούς, όσο μεγάλη προσωπικότητα κι αν είναι.

2. ΔΗΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ

Μέσο: ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ημ. Έκδοσης: . . . 02/04/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 02/04/2017

Σελίδα: 2

ΔΗΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΟΥ
ΜΑΚΗ
ΚΟΥΦΡΗ

Κάθε μέρα ό,τι συμβαίνει
στο blog
makiskouris.paron.gr

επί του πιεστηρίου

ΚΥΡΙΑΚΗ
2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017
makiskouris@paron.gr

Καλή σας μέρα,

Χέρι, στα... μουλωχτά, πάνε να βάλουν στην Εκκλησία. Όχι όπως πήγε να το κάνει φωναχτά ο Φίλης και έχασε τ' αυγά και τα πασχάλια. Κάποιος φίλος που ψηφίζει τα πάντα μου σφύριξε να ρίξω μια ματιά στις δύο πρώτες γραμμές του άρθρου 3 στο κεφάλαιο «Σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας» της πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Το έψαξα και ιδού το νέο που μας φέρνει. Αναφέρει συγκεκριμένα: **«Η Ελληνική Πολιτεία είναι θρησκευτικά ΟΥΔΕΤΕΡΗ»!** Δηλαδή, δεν πιστεύει σε τίποτα.

Δεν μένει, όμως, μόνο εκεί. Φαίνεται να κόβονται και οι δεσμοί με τη Μητέρα Εκκλησία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, που... διαγράφεται! Στο Σύνταγμα που ισχύει σήμερα, στο άρθρο 3, οι αναφορές στη «Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης» διαγράφονται, όπως φαίνεται στη φωτοτυπία που παραθέτουμε.

Όπως η παρ. 3, που λέει:
«Το κείμενο της Αγίας Γραφής τηρείται αναλλοίωτο. Η επίσημη μετάφρασή του σε άλλο γλωσσικό τύπο απαγορεύεται χωρίς την έγκριση της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ελλάδας και της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας στην Κωνσταντινούπολη».

Θέλουμε να πιστεύουμε ότι δεν είναι αυτές οι προθέσεις του Μαξίμου και του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα. Όπως και να έχει, πάντως, θα πρέπει να ξεκαθαριστεί επίσημα ποιες είναι οι προθέσεις της κυβέρνησης.

ΤΜΗΜΑ Β'

Σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας

Άρθρο 3

1. Η Ελληνική Πολιτεία είναι θρησκευτικά ουδέτερη. Επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα είναι η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας, που ηγείται κεφαλῆ της τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, υπάρχει αναπόσπαστα ενωμένη δογματικά με τη Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης και με κάθε άλλη ομόδοξη Εκκλησία του Χριστού τηρεί σπαρασσάλευτα, όπως εκείνες, τους ιερούς αποστολικούς και συνοδικούς κανόνες και τις ιερές παραδόσεις. Είναι αυτοκεφαλή, διοικείται από την Ιερά Σύνοδο των ενεργειών Αρχιερέων και από τη Διαρκή Ιερά Σύνοδο που προέρχεται από αυτή και συγκροτείται όπως ορίζει ο Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας, με τήρηση των διατάξεων του Πατριαρχικού Τόμου της κθ' (29) Ιουνίου 1850 και της Συνοδικής Πράξης της 4^{ης} Σεπτεμβρίου 1928.

2. Το εκκλησιαστικό καθεστώς που υπάρχει σε ορισμένες περιοχές του Κράτους δεν αντίκειται στις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου.

3. Το κείμενο της Αγίας Γραφής τηρείται αναλλοίωτο. Η επίσημη μετάφρασή του σε άλλο γλωσσικό τύπο απαγορεύεται χωρίς την έγκριση της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ελλάδας και της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας στην Κωνσταντινούπολη.

Πολιτική

«Αριστερό» Σύνταγμα με ακροβασίες και αντιφάσεις

Προσεκτικός «διαχωρισμός» Εκκλησίας - Κράτους με υποχρεωτικό πολιτικό όρκο και επικρατούσα θρησκεία την Ορθοδοξία. Με ωραιοποιημένες εκφράσεις η «κατοχύρωση» των κοινωνικών δικαιωμάτων και ο δημόσιος έλεγχος σε νερό και ρεύμα

Ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας με τον πρόεδρο της Επιτροπής για την Αναθεώρηση του Συντάγματος Μιχάλη Σπουρδαλάκη. Αριστερά: Ο Χρ. Βερναδάκης (πάνω) και ο Γ. Κατρούγκαλος (κάτω)

Από τον ΔΕΥΤΕΡΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ*

ΤΗΝ ΩΡΑ που η διαβόητη αξιολόγηση οδεύει προς ολοκλήρωση και είναι δεδομένο ότι θα γίνουν αποδεκτά νέα σκληρά μέτρα λιτότητας, που, όμως, θα εφαρμοστούν από το 2019, η κυβέρνηση ετοιμάζεται να μετατοπίσει το κέντρο της πολιτικής επικαιρότητας προς την πλευρά των μεγάλων θεσμικών αλλαγών, ανοίγοντας και επίσημα τη συζήτηση για τη συνταγματική αναθεώρηση.

Είχε προηγηθεί η ανακοίνωση της σύγκλησης της Επιτροπής Διαλόγου για τη Συνταγματική Αναθεώρηση, η οποία πέρασε και αυτή από ορισμένους «κραδαρισμούς», αφού αρχικά αποχώρησε ο καθηγητής και επίτιμος αντιπρόεδρος του ΣτΕ Π. Παραράς, μετά τον οάλο τον οποίο προκάλεσε η αποκάλυψη ότι συμμετείχε στην επιτροπή εκλαίκευσης του Συντάγματος της χούντας - και στη συνέχεια μεσολάβησε και το ζήτημα με τον Γιώργο Κιμούλη.

Ευρύς διάλογος

Η επιτροπή αυτή, υπό τον καθηγητή Μιχάλη Σπουρδαλάκη, υποτίθεται ότι θα οργανώσει τον ευρύ διάλογο μέσα στην κοινωνία γύρω από την ανάγκη και το περιεχόμενο της αναθεώρησης, ενώ ήδη έχει στηθεί και η σχετική ιστοσελίδα με την ηλεκτρονική πλατφόρμα διαβούλευσης. Πλέον, έχουμε και την πρόταση για την αναθεώρηση που κυρίως προέρχεται από τον ΣΥΡΙΖΑ - μιας και επίσημος η κυβέρνηση θα διαμορφώσει την τελική πρόταση μετά την ολοκλήρωση της «διαβούλευσης», την οποία επεξεργάστηκαν οι καθηγητές Χριστόφορος Βερναρδάκης, Ανδρέας Δημητρόπουλος, Κώστας Ζώρας, Ηλίας Νικολόπουλος και Κώστας Χρυσόγονος, υπό τον συντονισμό του Γιώργου Κατρούγκαλου, που είχε και την πρωτοβουλία, αν και η παρουσία του στενού συνεργάτη του πρωθυπουργού, υπουργού Επικρατείας Χρ. Βερναρδάκη, δείχνει ότι απηχεί τις κυβερνητικές κατευθύνσεις.

Ενα μέρος των προτάσεων που περιλαμβάνονται είναι σαφές ότι σκοπό έχουν να καθουχάσουν το

κομματικό ακροατήριο, προσφέροντας μια επίφαση «αριστερής στροφής». Χαρακτηριστική από αυτή την άποψη είναι η αναφορά στην πρόθεση του διαχωρισμού Εκκλησίας - Κράτους, μέσα από μια φραστική ακροβασία, που ταυτόχρονα εισάγει την έννοια του θρησκευτικά ουδέτερου χαρακτήρα της Ελλάδας και τον υποχρεωτικό πολιτικό όρκο και, ταυτόχρονα, διατηρεί την έννοια της «επικρατούσας θρησκείας» για την Ορθοδοξία, την υποχρέωση καλλιέργειας θρησκευτικής συνείδησης αλλά και το «Εις το όνομα της Αγίας, της Ομοουσίου και της Αδιαίρετου Τριάδος» στο προοίμιο του Συντάγματος.

Ουδέτερη στάση

Είναι σαφές ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να δώσει την εικόνα ότι κάνει βήματα προς τον διαχωρισμό, τα οποία, όμως, λίγο-πολύ προβλέπονταν και από την ισχύουσα νομοθεσία, την ώρα, βέβαια, που δεν επιθυμεί κάποια πραγματική σύγκρουση με την Εκκλησία. Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δεν προτείνεται τίποτα που θα έκανε όντως «θρησκευτικά ουδέτερο» το Κράτος (όπως θα ήταν

η απουσία του Κράτους από την υποχρέωση πληρωμής των κληρικών ή η κατάργηση των θρησκευτικών), αφού ξέρει ότι κάτι τέτοιο θα συναντούσε σφοδρές αντιδράσεις.

Με ανάλογο τρόπο υποτίθεται ότι προτείνεται να κατοχυρωθούν

Με μια συνταγματική αναθεώρηση-ακροβασία, που προσπαθεί να ικανοποιήσει εκ του ασφαλούς τα ανακλαστικά του κομματικού ακροατηρίου του ΣΥΡΙΖΑ και ταυτόχρονα να δώσει το μήνυμα ότι είναι μια υπεύθυνη δύναμη η οποία θέλει την πολιτική σταθερότητα κατά τα ευρωπαϊκά πρότυπα, ο Αλέξης Τσίπρας δοκιμάζει να αλλάξει την ατζέντα της πολιτικής συζήτησης, με το βλέμμα πάντα στραμμένο και προς τις κάλπες.

ΟΙ ΠΑΓΙΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

Κατοχύρωση απλής αναλογικής και

Όμως, εκεί που τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο αντιφατικά είναι στα ζητήματα που αφορούν τη λειτουργία του πολιτεύματος και των δημοκρατικών θεσμών.

Από τη μια η πρόταση περιλαμβάνει ευρεία κατοχύρωση μορφών άμεσας δημοκρατίας, κυρίως με την κατοχύρωση της δυνατοτητας δημοψηφισμάτων: υποχρεωτικών για την κύρωση συνθηκών που μεταβιβάζουν κυριαρχικά δικαιώματα και με συγκέντρωση υπογραφών για ψηφισμένους νόμους ή για νομοθετική πρωτοβουλία των ίδιων των πολιτών, για την αναθεώρηση του Συντάγματος αλλά και σε τοπικό επίπεδο, ενώ δίνεται και η δυνατότητα ανάκλησης του Προέδρου της Δημοκρατίας με δημοψήφισμα.

Η καθιέρωση των μορφών άμε-

σας δημοκρατίας όντως προέρχεται από τις πάγιες θέσεις της Αριστεράς.

Το ίδιο ισχύει και για την πρόταση σχετικά με τον περιορισμό στις συνεχόμενες θητείες των βουλευτών σε δύο, για αναδιανομή της ποινικής ευθύνης των πολιτικών προσώπων ώστε να περιοριστεί ο κίνδυνος ατιμωρησίας, όπως και για τις προτάσεις για χρηματοδότηση των κομμάτων, στη βάση πραγματοποιηθέντων δαπανών και μάλιστα με όρους οι οποίοι να ενισχύουν περισσότερο τα μικρότερα κόμματα.

Οι υπόλοιπες προτάσεις

Πάγια θέση της Αριστεράς ήταν και η συνταγματική κατοχύρωση της απλής αναλογικής, ώστε να μη φαλκιδεύεται η λαϊκή βούληση

και, έτσι, περιλαμβάνεται στη συγκεκριμένη αναθεώρηση. Στοιχείο, οι υπόλοιπες προτάσεις για τη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος αποτιμούν στην πραγματικότητα απομάκρυνση από κομβικές θέσεις της Αριστεράς προς πιο αυταρχικές κατευθύνσεις.

Στην Ελλάδα, με βάση τις οδοντικές εμπειρίες που είχαμε από αυταρχικά καθεστώτα και από την ύπαρξη παράλληλων κέντρων εξουσίας παλαιότερα, όπως ήταν το Παλάτι, είχε επικρατήσει μια μεγάλη έμφαση στη λαϊκή κυριαρχία, με κομβικό στοιχείο τις περιορισμένες αρμοδιότητες του Προέδρου της Δημοκρατίας και τη δυνατότητα των κυβερνήσεων να προσφεύγουν στη λαϊκή επιμηχρία, όπως χρειάζεται, με κριτήριο να μπορούν να υπάρχουν κυβερνήσεις οι

περισσότερο τα κοινωνικά δικαιώματα. Εδώ μπορεί κανείς να δει διάφορες φραστικές αλλαγές, οι οποίες στην πραγματικότητα δεν σημαίνουν απαραίτητα ότι θα γίνουν πράξη και αφορούν την προστασία της κοινωνικής ασφάλισης ή την υποχρέωση αναδιανομής εισοδήματος (π.χ., προσήλκη στο άρθρο 25, όπου αναφέρεται ότι το κράτος «μεριμνά για την ανακατανομή του πλούτου και την επίτευξη πραγματικής ισότητας μεταξύ των πολιτών, αίροντας τα εμπόδια οικονομικής και κοινωνικής φύσης, τα οποία περιορίζουν την ελεύθερη ανάπτυ-

ξη της προσωπικότητάς τους και τη συμμετοχή τους στην πολιτική, την οικονομική και την κοινωνική ζωή της χώρας»).

Συλλογικές

Ως προς τις συλλογικές συμβάσεις, η πιο ρητή κατοχύρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων ή του δικαιώματος στη μεσολάβηση και στη διαπίστωση ή της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης δεν συνεπάγονται απαραίτητα και πραγματική κατοχύρωση, μιας και το κλειδί σε όλα αυτά είναι το «όπως ο Νόμος ορίζει» - και εσχάτως αυτούς τους νό-

μους τους υπαγορεύουν οι δανειστές μας! Πιο «πραγματική» τομή είναι, πάντως, η αναγνώριση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων σε όλους τους ένστολους, συμπεριλαμβανομένων των Ενόπλων Δυνάμεων. Εντυπωσιακή είναι, βέβαια, η υπαναχώρηση σε σχέση με την απαγόρευση χρήσης αποδεικτικών μέσων που αποκτήθηκαν με παράνομο τρόπο (κοινός προϊόντων παράνομης υποκλοπής), που τώρα προτείνεται να μπορούν, κατ' εξαίρεση, να γίνουν δεκτά «για λόγους δημοσίου συμφέροντος».

Ως προς την πολυδιαφημιζόμενη από την κυβέρνηση απαγόρευση της ιδιωτικοποίησης του νερού και του ηλεκτρικού ρεύματος, η πρόταση αναθεώρησης όντως αναφέρει ότι «τα δίκτυα παροχής και διαχείρισης ηλεκτρικού ρεύματος τελούν υπό δημόσιο έλεγχο και δεν επιτρέπεται η ιδιωτικοποίησή τους» και πως «το νερό είναι κοινωνικό αγαθό. Η πρόσβαση σε αυτό αποτελεί κοινωνικό δικαίωμα».

Οι επιχειρήσεις ύδρευσης και αποχέτευσης τελούν υπό δημόσιο έλεγχο και δεν ιδιωτικοποιούνται - μόνο που ξέρουμε καλά ότι το κλειδί για το πώς ορίζεται ο «δημόσιος έλεγχος» και πώς η «ιδιωτικοποίηση», ιδίως εάν σκεφτούμε ότι μόλις μπήκε ξένος μέτοχος στον ΑΔ-ΜΗΕ, τον φορέα που διαχειρίζεται το δίκτυο παροχής ενέργειας.

Στην πραγματικότητα και υπό δημόσιο έλεγχο και υπό καθυστάς «απαγορεύσεις ιδιωτικοποιήσεων» μια χαρά μπορούν αυτές οι επιχειρήσεις να εκποιηθούν σε μεγάλο βαθμό, κάτι το οποίο, άλλωστε, είναι σε εξέλιξη με πρωτοβουλία της ίδιας της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ.

**Εκδότης-διευθυντής των περιοδικών «Unfollow» και «Report»*

δημοψηφισμάτων

οι οποίες να απολαμβάνουν την κοινοβουλευτική πλειοψηφία και να μπορούν να εφαρμόζουν το πρόγραμμά τους.

Ψήφος εμπιστοσύνης

Τώρα, η εισήγηση της Επιτροπής Κατρούγκαλου έρχεται να προτείνει μια άλλη πολιτική φιλοσοφία, που περιλαμβάνει τις κυβερνήσεις μειοψηφίας με ανοχή των υπολοίπων, εφόσον προτείνουν ψήφο εμπιστοσύνης με 120 βουλευτές, εάν αυτό ορίζει πλειοψηφία επί των παρόντων, πρόταση δυσπιστίας μόνο εάν περιλαμβάνει και εναλλακτική κυβερνητική λύση, δηλαδή πρωθυπουργό, πρόωπη διάλυση της Βουλής με απόφαση της πλειοψηφίας της Βουλής (και όχι μόνο της κυβέρνησης) και θητεία της επόμενης Βουλής ύστε-

ρα από πρόωπη διάλυση μόνο για το διάστημα που απομένει για να ολοκληρωθεί αυτή.

Όλα αυτά είναι μέτρα περιορισμού της πρόωρης προσφυγής στις κάλπες και διαρκούς πίεσης για υποχρεωτικές «συναίνεσεις» γύρω από πολιτικές.

Αυτό μπορεί να ταυρίζεται για χώρες με τέτοιες παραδόσεις, αλλά στην Ελλάδα απλώς θα αποτελέσει πίεση για «αταίριαστες» συνυπάρξεις κομμάτων που στην πραγματικότητα θα συγκυβερνούν εξ ανάγκης.

Εκτός, βέβαια, και εάν θεωρήσουμε ότι θα μείνουμε για πάντα στον «αυτόματο πιλότο» των μνημονίων, οπότε θα πρέπει να ικανοποιηθεί και η απαίτηση των δανειστών για «κυβερνήσεις ευρείας συνεργασίας»!

ΕΝΙΣΧΥΣΗ

Δυνατότητα ακύρωσης νόμων από τον Πρόεδρο

Τομή όσον αφορά την παράδοση της Αριστεράς αποτελούν και οι προτάσεις για ενίσχυση του ρόλου του Προέδρου της Δημοκρατίας. Θυμίζουμε ότι τόσο με την αρχική διατύπωση του 1975 όσο -και κυρίως- με την αναθεώρηση του 1985-1986, οι αρμοδιότητες του ΠτΔ είχαν περιοριστεί, με το κριτήριο ότι κυρίαρχος πόλος εξουσίας πρέπει να είναι η εκλεγμένη κυβέρνηση, ώστε να ενισχύεται η αρχή της λαϊκής κυριαρχίας.

Αντίβαρο

Ήταν πάντα οι πιο συντηρητικές δυνάμεις αυτές που υποστήριζαν την ανάδειξη του ΠτΔ ως αντίβαρο μέσα στην όλη διάρθρωση των οργάνων της Πολιτείας.

Τώρα, η κυβέρνηση Τσίπρα - Καρμενού θέλει να ενισχύσει τις αρμοδιότητες του Προέδρου. Κατ' αρχάς, αντί για την εκλογή του από τη Βουλή, προτείνεται η προσηφγή στις κάλπες σε περίπτωση που δύο ψηφοφορίες για την εκλογή ΠτΔ από τη Βουλή δεν συγκεντρώσουν την απαραίτητη πλειοψηφία.

Επειτα ο ΠτΔ αποκτά τη δυνατότητα να παραπέμψει ψηφισμένο νόμο σε ειδικό γνωμοδοτικό όργανο, αποτελούμενο αποκλειστικά από δικαστές, για να κρίνει επί της συνταγματικότητάς του.

Αυτό για πρώτη φορά δίνει τη δυνατότητα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να ακυ-

ρώσει νόμο ψηφισμένο από τη Βουλή, τροποποιώντας ριζικά την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας. Το ίδιο ισχύει κατ' αναλογία με τη δυνατότητά του να παραπέμψει προς το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο νομοσχέδιο ή πρόταση νόμου που έχει ψηφιστεί.

Επιπλέον, αποκτώντας τη δυνατότητα διορισμού μέλους της ηγεσίας των Ανώτατων Δικαστηρίων, των μελών του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου και των μελών των Ανεξαρτήτων Αρχών, αποκτά σημαντικές αρμοδιότητες ως προς τη σύνθεση κρίσιμων οργάνων και μηχανισμών σε βάρος της εκλεγμένης κυβέρνησης.

Αντίστοιχα, από πιο συντηρητικές παραδόσεις προέρχεται και η πρόταση ουσιαστικά να οισοεί συνταγματικό δικαστήριο.

Υπενθυμίζουμε ότι στην Ελλάδα έχουμε τον λεγόμενο «διάχυτο» συνταγματικό έλεγχο, κοινός ένα δικαστήριο μπορεί να κρίνει αντισυνταγματικό έναν νόμο και δεν θεοσιώθηκε συνταγματικό δικαστήριο, αφού αυτό απλώς θα διαμόρφωνε έναν επιπλέον πόλο εξουσίας με αυξημένες αρμοδιότητες. Η «μεσοβέζικη» κυβερνητική πρόταση, μιας και δεν προτείνεται αυτεπείθετο συνταγματικό δικαστήριο, αλλά παρασημορή στο ήδη προβλεπόμενο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, δεν ακυρώνει το ότι έχουμε μια σημαντική μετατόπιση.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Παραμένουν ασαφείς οι αρμοδιότητες του ΕΣΡ

As σημειώσουμε εδώ πως, παρότι η πρόταση περιλαμβάνει αναδιατύπωση του άρθρου 15 που αφορά και το ΕΣΡ και το οποίο ήρθε στο προσκήνιο με την υποθεση των τηλεοπτικών αδειών, η αναδιατύπωση μάλλον δεν λύνει το πρόβλημα που είχε προκληθεί ως προς τη σχέση ανάμεσα στον άμεσο έλεγχο του κράτους και τον έλεγχο του ΕΣΡ.

Υπενθυμίζουμε ότι η πλειοψηφία του ΣΤΕ, όπως και της νομικής κοινότητας, είχε υποστηρίξει ότι στο ΕΣΡ μεταβιβάζεται το σύνολο του ελέγχου, άρα και η αδειοδότηση, ενώ η μειοψηφία του ΣΤΕ και οι νομικοί σύμβουλοι της κυβέρνησης θεωρούν ότι άλλο άμεσος έλεγχος και άλλο έλεγχος, άρα μπορεί να γίνει αδειοδότηση από το υπουργείο και το ΕΣΡ να αναλαμβάνει τον έλεγχο και την επιβολή κυρώσεων από εκεί και πέρα. Σημειώνουμε ότι με τη συγκεκριμένη αναδιατύπωση της πρότασης διαφάνισε ο Κ. Χρυσόγονος, που και το φθινόπωρο είχε κρατήσει δικηρικές αποστάσεις από τους κυβερνητικούς χειρισμούς.

Σχέσεις Έκκλησίας και Πολιτείας, συνταγματικά κατοχυρωμένες ή ιδεολογικά άμφισβητούμενες;

Του μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσόστομου

Η ανακίνηση της συνταγματικής αναθεώρησης από τον Πρωθυπουργό της Κυβέρνησης με τον πλέον επίσημο τρόπο επανέφερε στο προσκήνιο του δημοσίου λόγου και το θέμα της αναθεώρησης των Σχέσεων Έκκλησίας και Πολιτείας, κυρίως με την πρόταση - τροποποίηση του άρθρου 3 του Συντάγματος. Το θέμα όμως της αναθεώρησης των σχέσεων Έκκλησίας και Πολιτείας δεν είναι τόσο εύκολη διαδικασία, επειδή οι ίδιες οι σχέσεις, όπως διαμορφώθηκαν στη διαχρονία της δημόσιας ζωής και στα όρια της ελληνικής επικράτειας, έχουν καταστήσει το θέμα της αναθεώρησης αυτής αρκετά περίπλοκο, ευαίσθητο, πολυδιάστατο και πολυσημαντο

γιατί δεν ήταν μία στιγμιαία διαμόρφωση αλλά αποτελεί καρπό εξέλιξεων, ήδη από το έτος 1833 περίπου, ενώ αφορά σχεδόν κάθε διάσταση και έκφραση της δημόσιας ζωής και της θεσμικής λειτουργίας τόσο του Κράτους όσο και της Έκκλησίας. Μέ αυτό το διαμορφωμένο πλέγμα των νομοθετημάτων και νομικών ρυθμίσεων το θέμα γίνεται συγχρόνως και διδακτώδες. Η αναθεώρηση των σχέσεων Έκκλησίας και Πολιτείας επίσης δεν μπορεί να κινείται από ενθουσιασμούς, επιπολαιότητες, αυθορμητισμούς ή άναρθρες κραυγές επικοινωνιακού τύπου, οι οποίες πολλές φορές υπαγορεύονται από άλλα κίνητρα ή εξυπηρετούν άλλες σκοπιμότητες και κυρίως έντυπωση. Αντιθέτως, απαιτεί σοβαρό και ουσιαστικό διάλογο από τον όποιο

δεν μπορεί να μην ληφθούν υπόψη η ιδιοπροσωπεία της χώρας, η αυτοσυνειδησία και η ταυτότητα του Κράτους, ούτε μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτός ο διάλογος ερήμην της ιστορίας και των αρχών της θρησκευτικής ελευθερίας. Επίσης, η προβολή των επιχειρημάτων περί θρησκευτικής ουδετερότητας του Κράτους και της προβολής της δήθεν ευρωπαϊκής απαίτησης για κατοχύρωση και εφαρμογή της θρησκευτικής ουδετερότητας είναι αδύναμα και ανίσχυρα, αφού με την ψήφιση του ν. 4301/2014, περί του τρόπου οργάνωσης της νομικής μορφής των Θρησκευτικών Κοινοτήτων στην Ελλάδα και την περιγραφή του συνταγματικού όρου «γνωστή θρησκεία», η αρχή του περιεχομένου της θρησκευτικής ουδετερότητας

δεν μόνο προσδιορίστηκε και ερμηνεύτηκε αλλά εφαρμόζεται πλέον και νομοθετικά. Τέλος, η περί δήθεν «ευρωπαϊκή απαίτηση» δεν εϋσταθεί, αφού στη συνθήκη του Άμστερνταμ τονίζεται σαφώς ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση σέβεται και προδικάζει το σύμφωνο σε κάθε εθνικό επίπεδο το καθεστώς των εκκλησιαστικών και θρησκευτικών ενώσεων ή κοινοτήτων. Θεωρώ λοιπόν, εφόσον το επιθυμεί η Ελληνική Κυβέρνηση, ότι μπορεί να ξεκινήσει ένας σοβαρός και ψυχραιμός διάλογος ανάμεσα στους δύο θεσμούς, ο οποίος θα βασίζεται στον αμοιβαίο σεβασμό, στην ειλικρίνεια και στην αποτίμηση όλων των ιστορικών, κοινωνικών και πολιτιστικών δεδομένων που συνθέτουν και διαμορφώνουν διαχρονικά αυτό το πλαίσιο.

Μέσο: ΒΡΑΔΥΝΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . .01/04/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .01/04/2017

Σελίδα: 17

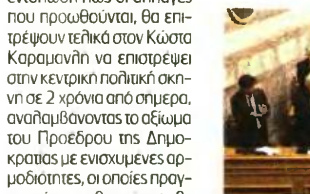
ΠΡΟΣ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ...

Αναθεώρηση του Συντάγματος για... «επιστροφή Καραμανλή»

Του ΧΡΗΣΤΟΥ Ν. ΚΩΝΣΤΑ

Μια Προεδρεύομενη και όχι Προεδρική Δημοκρατία, με ανίσχυρες πολικομματικές κυβερνήσεις, αλλά αυξημένες εξουσίες σ' έναν πανίσχυρο Πρόεδρο της Δημοκρατίας, φαίνεται πως είναι ο νέος πολιτικός στόχος της κυβερνητικής πλειοψηφίας, η οποία βιάζεται να δρομολογήσει τη συνταγματική αναθεώρηση

Με πονηρούς συνταγματικούς τακτικισμούς, ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝ.ΕΛ. κλείνουν πονηρά το μάτι στους φανατικούς «καραμανλικούς» Βουλευτές, οπαδούς και πολιτικούς του υποστηρικτές, αφηνώντας τεχνεινέντως την εντύπωση πως οι αλλαγές που προωθούνται, θα επιτρέψουν τελικά στον Κώστα Καραμανλή να επιστρέψει στην κεντρική πολιτική σκηνή σε 2 χρόνια από σήμερα, αναλαμβάνοντας το αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας με ενισχυμένες αρμοδιότητες, οι οποίες πραγματικά τον καθιστούν «ρυθμιστή» και «εγγυητή» των πολιτικών εξελίξεων στην Ελλάδα. Το τελικό σχέδιο που περιγράφουν – χαμηλόφωνα και σχεδόν συνωμοτικά – τα κυβερνητικά στελέχη στους στενούς φίλους και συνεργάτες του Κώστα Καραμανλή, περιλαμβάνει τα εξής τρία στάδια:

Η αλλαγή πολιτεύματος και οι υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ για αυξημένες αρμοδιότητες του Προέδρου της Δημοκρατίας

Με πονηρούς συνταγματικούς τακτικισμούς, ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝ.ΕΛ. κλείνουν πονηρά το μάτι στους φανατικούς «καραμανλικούς» Βουλευτές, οπαδούς και πολιτικούς του υποστηρικτές.

ματά όταν το κρίνει απαραίτητο 4. Να αποφασιζει για τη διενέργεια Δημοψηφισμάτων.

Το πολιτικό σχέδιο

Με τη συνταγματική καθιέρωση της απλής αναλογικής, αλλά και στην υποχρέωση κάθε πρότασης δυσπιστίας εναντίον της κυβέρνησης να συνοδεύεται και από πρόταση για ανάδειξη νέας κυβέρνησης, το πολιτικό σχέδιο γίνεται περισσότερο σαφές. Η πολιτικοματική Βουλή δεν θα μπορεί να αναδεικνύει αυτοδύναμες κυβερνήσεις. Αντίθετως, οι υπερ-ενισχυμένες αρμοδιότητες του Π.Δ θα ισορροπούν την αδυναμία των πολιτικοματικών κυβερνήσεων και θα επιβάλει συνέπειες. Αυτό ακριβώς είναι και το όραμα των ανθρώπων που πιστεύουν πως ο πρώην πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής θα μπορεί να επιστρέψει στην κεντρική πολιτική σκηνή ως αναβαθμισμένος, αναβαπτισμένος και, κυρίως, υπερχρονικός εγγυητής της πολιτικής σταθερότητας. Ο ίδιος ο Κώστας Καραμανλής σε κατ' ιδίαν συζητήσεις έχει αποκαλύψει ότι δεν τον ενδιαφέρει πλέον ο ρόλος του πολιτικού αρχηγού ενός κόμματος ή μιας παράταξης, αλλά ένας ειδικός ρόλος για την εθνική ενότητα και την οριστική έξοδο από την κρίση.

Αλήωστε, τον Φεβρουάριο του 2020 ο Κώστας Καραμανλής θα είναι μόνο 63 ετών...

Σύμφωνα με πληροφορίες, η κυβερνητική πλειοψηφία έχει σκοπό να ταράξει τα νερά με μια σειρά από Εξεταστικές Επιτροπές στη Βουλή, οι οποίες θα λειτουργήσουν εξιλεωτικά για την κυβερνητική θητεία Καραμανλή.

με πληροφορίες, η κυβερνητική πλειοψηφία έχει σκοπό να ταράξει τα νερά με μια σειρά από Εξεταστικές Επιτροπές στη Βουλή, οι οποίες θα λειτουργήσουν εξιλεωτικά για την κυβερνητική θητεία Καραμανλή.

– Ηδη σχεδιάζεται μια ακόμη Εξεταστική Επιτροπή για το θέμα των Εξοντισμών, μια Εξεταστική για την Υγεία, η οποία ανακοινώθηκε, και θα συμπεριλάβει υποθέσεις από την περίοδο υποργίας Κώστα Γείτονα μέχρι την περίοδο που ανέλαβε ο Π. Παλάκας. Αλλά και μια Εξεταστική για τα Μνημόνια, η οποία θα αναλύσει τα δεδομένα της δεκαετίας 2000-2010, δηλαδή θα αποδείξει ότι η κυβέρνηση Καραμανλή παρέλαβε το 2004 μια εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση που μοιραία οδήγησε στην έλλειψη του Γιώργου Παπανδρέου μετά την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση του 2008, στο σύνθημα «Ρεφτά υπάρχουν», και, τελικά, στο Μνημόνιο 1 το 2010

Για την υλοποίηση του δεύτερου σταδίου θα πρέπει η παρούσα Βουλή να ψηφίσει και να εισηγηθεί στην επόμενη μια σειρά από κρίσιμες αρμοδιότητες για τον επόμενο Πρόεδρο της Δημοκρατίας. 1. Να έχει τη δυνατότητα συγκλήτους Υπουργικών Συμβουλίων σε έκτακτες περιπτώσεις. 2. Να μπορεί να διαλύει τη Βουλή 3. Να προχωρά σε Διαγγέ-

1. Πολιτική δικαίωση του Κώστα Καραμανλή και της κυβερνητικής του θητείας με τη δικαστική δικαίωση στο θέμα του Βατοπέδιου

2. Αυξημένες και ουσιαστικές αρμοδιότητες στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, μέσω της συνταγματικής αναθεώρησης, ώστε ο ρόλος του να πάψει να είναι διακοσμητικός, και να μπορεί να παρεμβαίνει στις πολιτικές εξελίξεις και να διασφαλίζει την πολιτική σταθερότητα.

3. Συστηματική προετοιμασία της κοινής γνώμης για το ενδεχόμενο επιστροφής στην κεντρική πολιτική σκηνή ενός προσώπου που προφανώς ανήκει στη συντηρητική παράταξη, αλλά είναι εξίσου αποδεκτός και στην αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ. «Αυτή θα είναι μια ουσιαστική πολιτική συμφιλίωση που θα κερμίσει τους ψευδοεπιτηρητικούς διαχωρισμούς σε «καλούς» δεξιούς και «κακούς» αριστερούς», λένε...

Για να επιτευχθεί ο πρώτος στόχος, συμφω-

ΦΑΚΕΛΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΧΕΙ ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ

ΣΥΝΟΧΗ, ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ... ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Κοινή είναι η αντίληψη ότι η σημερινή πολύπλευρη κρίση της χώρας μας είναι πολυπαράγοντικό πρόβλημα με έντονα θεσμικά και πολιτικά χαρακτηριστικά. Η έλλειψη ή ελλειμματική λειτουργία θεσμικών αντίβαρων, η χασοπή και ταχύτητα μεταλλασσόμενη πολυνομία, η παραλυτική πολυδιάσπαση εκτελεστικών αρμοδιοτήτων, οι αέναοι και πρόχειροι κυβερνητικοί και διοικητικοί μετασχηματισμοί, οι ανασχηματισμοί όπου συχνά οι αλλαγές υπουργών της ίδιας κυβέρνησης προσλαμβάνουν χαρακτήρα καθεστωτικής αλλαγής, δεν επιτρέπεται να είναι χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης δυτικής δημοκρατίας.

Δυστυχώς, αυτές είναι κυρίαρχες αλληλοτροφοδοτούμενες παθογένειες του ελληνικού κράτους. Υπάρχουν από την ίδρυση του, εντάθηκαν τις τελευταίες δεκαετίες, οδήγησαν στη κρίση και η κρίση τις ανέδειξε. Το σύγχρονο ελληνικό κράτος έχει έλλειμμα λειτουργικής συνοχής. Λειτουργεί με παύσεις, εξάρσεις και ασυνέχειες. Οδηγείται σε συνεχείς ασυνέπειες απέναντι στους πολίτες του. Εμφανίζεται για τους λόγους αυτούς αναξιοπιστο στο εσωτερικό και εξωτερικό. Όσον αφορά στην κυβερνητική συγκρότηση και λειτουργία, μερικοί αριθμοί είναι εξαιρετικά ενδεικτικοί:

Από το 1974 έως το 2011 χρησιμοποιήθηκαν ως υπουργοί, αναπληρωτές υπουργοί και υφυπουργοί 554 πρόσωπα, που κατέλαβαν 1.100 διαφορετικές θέσεις στις διαδοχικές κυβερνήσεις. Από το 2011 μέχρι το 2016 οι αντίστοιχοι αριθμοί είναι 163 πρόσωπα σε 228 θέσεις. Δεν είναι όμως μόνο οι άνθρωποι. Είναι και τα υπουργεία. Τις τελευταίες δεκαετίες κάθε καινούργια ή ανασχηματιζόμενη κυβέρνηση θεωρεί εθιμικό καθήκον της να αλλάξει τον αριθμό, τα ονόματα, τη συγκρότηση και τις αρμοδιότητες των υπουργείων. Για να ικανοποιήσει εσωτερικές ισορροπίες, προσωπικές εμμονές ή αντιπαλότητες, τοπικιστικές σκοπιμότητες και προπαντός για να δημιουργήσει ανούσιες εντυπώσεις.

Για να αναδειχθεί κάποιο πρόβλημα ιδρύεται αντίστοιχο υπουργείο... Αυτά είχαν και έχουν ως συνέπεια να αναστατώνεται μέχρι παράλυσης η διοίκηση, να στερούνται οι υπουργοί πολύτιμων υπηρεσιακών συνεργατών, να δημιουργούνται αδικαιολόγητα έξοδα και να εντείνεται η ταλαιπωρία πολιτών και υπαλλήλων. Ως φυσικό επακόλουθο, όλες οι υπηρεσίες μέχρι να αποκτήσουν εκ νέου λειτουργική επάρκεια βρίσκονται σε αναμονή του επόμενου σχηματισμού ή ανασχηματισμού. Όλα τα παραπάνω θα ήταν αστεία αν δεν οδηγούσαν, μαζί με άλλα, στις τραγικές συνέπειες που ζούμε. Η κατάσταση αυτή δεν αρμόζει σε σοβαρή κρατική οντότητα. Καμμία δυτική δημοκρατία δεν ακολουθεί τους δικούς μας ρυθμούς υπουργικών αλλαγών. Δεν χρειάζεται να αναμένουμε τη συνταγματική αναθεώρηση για να συνεννοηθεί και να αυτοδυσμενεί το πολιτικό σύστημα, τα κοινοβου-

γράφει ο
Δημήτρης Σιούφας*

Βελτιωτικά μέτρα για τη λειτουργία του κράτους, με πολιτική βούληση και εθνική συνεννόηση

λευτικά κόμματα, σε απλές αρχές που διασφαλίζουν τη συνέχεια του κράτους σε κυβερνητικό επίπεδο. Θυμίζω ότι η πρότυπη δυτική κοινοβουλευτική δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο, λειτουργεί επί αιώνες με άγραφους συνταγματικούς κανόνες.

Πρώτο, οι αλλαγές στη συγκρότηση των υπουργείων να γίνονται με μεγάλη φειδώ. Η ενδεχόμενη ανάγκη για τον ορισμό μιας νέας διοίκησης σε ένα υπουργείο δεν επιτρέπεται να οδηγεί σε ευρεία ή εστω περιορισμένη ανασυγκρότηση όλης της κυβέρνησης.

Δεύτερο, οι επιλογές των υπουργών να γίνονται με μεγάλη προσοχή ως προς την καταλληλότητα και επάρκεια. Να τους δίνεται στρατηγικό βάθος χρόνου να μάθουν καλά το αντικείμενο των υπουργείων τους, να γνωρίσουν πρόσωπα και πράγματα στα

υπουργεία τους και τους αντίστοιχους ευρωπαϊκούς θεσμούς, να εφαρμόσουν τις πολιτικές επιλογές τους σε πλαίσιο συνέχειας του κράτους και με τον αναγκαίο για την υλοποίηση βηματισμό.

Τρίτο, αν απαιτείται οπωσδήποτε αλλαγή στις αρμοδιότητες υπουργείων αυτό να γίνεται με νόμο, ενδεχομένως αυξημένης πλειοψηφίας, και να τίθεται σε ισχύ είτε από την επόμενη Βουλή είτε από την επόμενη σύνοδο της ίδιας Βουλής. Αυτό θα δώσει τον απαιτούμενο χρόνο για μια ανασυγκρότηση των υπηρεσιών με μελέτη και τάξη. Θα εξολοφίσει επίσης τον παράγοντα του ευκαιριακού εντυπωσιασμού. Θα δώσει άνεση ανεύρεσης και προετοιμασίας του νέου υπουργού.

Τέταρτο, είναι αυτονόητο ότι στη λογική της διακρίσης των λειτουργιών του κράτους, εν όψει της συνταγματικής αναθεώρησης, να εξετασθεί πολύπλευρα αν οι υπουργοί θα έπρεπε να είναι ταυτόχρονα και βουλευτές.

Όλα τα παραπάνω με πολιτική βούληση και εθνική συνεννόηση θα ήταν δυνατόν να γίνουν άμεσα. Βεβαίως, όσο η πολιτική αντιπαλότητα παίρνει χαρακτηριστικά θεσμικής σύγκρουσης δεν υπάρχουν βάσιμες ελπίδες ότι μπορούν να συμφωνηθούν αυτά ή ανάλογα βελτιωτικά μέτρα για τη λειτουργία του κράτους.

***Ο κ. Δημήτρης Σιούφας είναι πρώην πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων**

Το νέο «χτύπημα» στην Ορθοδοξία

Η κυβέρνηση με τη συνταγματική αναθεώρηση στοχοποιεί το Πατριαρχείο και ευτελίζει τον ρόλο της Εκκλησίας της Ελλάδος για μια ακόμα φορά

Του **ΝΙΚΟΛΑ ΨΑΡΡΑ**
psarras@parapolitika.gr

Εν ψυχρώ «εκτέλεση» του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και ταυτόχρονη αποδόμηση της Εκκλησίας της Ελλάδος αποτελεί η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για την αναθεώρηση του Συντάγματος στο κομμάτι του που αφορά τις σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας. Πέρα από τον δεδομένο στόχο της Αριστεράς στην Ελλάδα για διαχωρισμό Εκκλησίας-κράτους, η κείμενη που κατατέθηκε προς σύζηση ενώπιος της διαδικασίας αναθεώρησης αποτελεί βόμβα στα θεμέλια της Ορθοδοξίας, οδηγώντας στον εξευτελισμό της Εκκλησίας, σε μια περίοδο που η Ελλάδα περνά τη χειρότερη κρίση της σε καιρό ειρήνης και «κλείνει το μάτι» σε όσους αμφισβητούν ευθέως ή εμμέσως την οικουμενικότητα του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται περί διαχωρισμού Εκκλησίας-κράτους, αλλά περί εξευτελισμού της Εκκλησίας και της παρουσίας της στην Ελλάδα.

ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ. Τα «Π» αποκάλυπτουν όλα όσα κρύβονται πίσω από την πρόταση των συνταγματολόγων του ΣΥΡΙΖΑ, που, με επικεφαλής τον Γιώργο Κατρούγκαλο, στοχεύουν ευθέως στην καρδιά της Ορθοδοξίας και αναμένεται να βάλουν ξανά μπουράλι στις σχέσεις της κυβέρνησης με την Ιεραρχία και, προσωπικά, με τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, εφόσον εμμένουν να ξεκινήσει ο διάλογος με τα συγκεκριμένα δεδομένα. Με μια απλή ματιά στο Τμήμα Β' του ισχύοντος Συντάγματος, και συγκεκριμένα στο άρθρο 3 για τις σχέσεις Εκκλησίας-κράτους, αποκαλύπτεται ότι η ομάδα των συνταγματολόγων του κυβερνώντος κόμματος διέγραψε σχεδόν τα πάντα από όσα αναφέρονται και περιορίστηκε να αφήσει ως «καρότο» τη φράση: «Επινοήθηκε η θρησκεία στην Ελλάδα είναι η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού». Πριν από αυτή, μπήκε το «αυτονόμο» - «η Ελληνική Πολιτεία είναι θρησκευτικά ουδέτερη». Στη γενικόλογη εισαγωγή τους, μάλιστα, φροντίζουν να σημειώσουν ότι η Ορθοδοξία αναγνωρίζεται ως «ιστορικά επικρατούσα», δηλαδή αντιμετώπιζον την Ορθοδοξία ως μουσειακό είδος και όχι ως μια ζωντανή πραγματικότητα.

Ίσως το πιο κρίσιμο σημείο όσων διαγράφονται από το άρθρο 3 είναι εκείνο που αναφέρει πως «η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας, που γνωρίζει κεφαλή της τον Κύριον Ιησούν Χριστό, υπάρχει αναπόσπαστα ενωμένη δογματικά με τη Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως και της Κωνσταντινουπόλεως και της Κωνσταντινουπόλεως και αυτοί που στην πρότασή τους το διαγράφουν ουσιαστικά αποδέχονται την τουρκική αντίληψη για το Πατριαρχείο, που το θέλει να λειτουργεί ως μια απλή «Επισκοπή Κωνσταντινουπόλεως», και τίποτα περισσότερο! Σε ό,τι αφορά την προσθήκη της φράσης περί «ουδετερότητας», το μόνο που πετυχαίνει είναι να δημιουργήσει την ψευδή

αίσθηση ότι σήμερα κάτι τέτοιο δεν ισχύει, κάτι που μόνο τους εκθρούς της Ορθοδοξίας και του ελληνισμού μπορεί να χαροποιεί. «Αυτοί που έκαναν τη συγκεκριμένη προσθήκη δείχνουν σαν να ντρέπονται που οι Έλληνες είναι στη συντριπτική τους πλειονότητα χριστιανοί ορθόδοξοι», επισημαίνει στα «Π» κορυφαίος εκκλησιαστικός παράγοντας, προσθέτοντας χαρακτηριστικά: «Αφού η Ελλάδα είναι ήδη θρησκευτικά ουδέτερη, γιατί χρειάζεται ερμηνευτική δήλωση επί αυτού και μάλιστα με ρητή αναφορά στον Καταστατικό Χάρτη της χώρας;». **ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ.** «Αυτό που προτείνουν είναι ουσιαστικά η αποδοχή της τουρκικής αντίληψης ότι το ποιος είναι ορθόδοξος δεν θα έχει να κάνει με το Πατριαρχείο και τη σχέση του με αυτό, αλλά με το τι δηλώνει ο καθένας. Οδηγεί την Εκκλησία σε διάσπαση και στους μόνους που εμμέσως κλείνει το μάτι είναι στους οπαδούς του παλαιού ημερολογίου, αλλά και στο Ρωσικό Πατριαρχείο, που εποφθαλμιά τον χαρακτήρα της οικουμενικότητας, με την ουσιαστική διάλυση του Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως», εξηγεί ο ίδιος παράγοντας. Το «χτύπημα» του ΣΥΡΙΖΑ τόσο στο Οικουμενικό Πατριαρχείο όσο και στην Εκκλησία της Ελλάδος δεν έχει περάσει απαρατήρητο από την Ιεραρχία, που μέχρι στιγμής το αντιμετώπιζει με ψυχραιμία και χωρίς κάποια δημόσια αντίδραση.

«Δεν πρόκειται να μπούμε στη διαδικασία να κυνηγάμε τον... Λαγό, που στην περίπτωση αυτή είναι ο κ. Κατρούγκαλος και οι συν αυτών», λέει στα «Π» πρόσωπο που βρίσκεται κοντά στον Αρχιεπίσκοπο και γνωρίζει τον τρόπο που σκέφτεται. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ.** «Ο Αρχιεπίσκοπος θα μιλήσει όταν κρίνει εκείνος με τον τρόπο που κρίνει εκείνος, γιατί η δύναμη της Εκκλησίας είναι ο Λαός και όχι όσοι παίρνουν αποφάσεις σε γραφεία και σαλόνια, μακριά από τον Λαό και χωρίς τον Λαό, σαν μικρές Μαρίες Αντουανέτες», λέει χαρακτηριστικά άνθρωπος του Αρχιεπισκόπου. Προσθέτει, μάλιστα, ότι μόνο κάποιος που δεν σέβεται ούτε τα στοιχειώδη θα προχωρούσε σε μια τέτοια πρόσβολη λίγο πριν από το Άγιο Πάσχα. Πάντως, στη Σύνοδο συζητείται κατ' ιδίαν ότι ο κ. Κατρούγκαλος κινείται πολιτικά πολύ κοντά στον κ. Φίλη, οι απόψεις του οποίου προκάλεσαν μεγάλη σύγκρουση με την κυβέρνηση το προηγούμενο διάστημα. Όπως επίσης ότι ο υφυπουργός Παιδείας, Κ. Γαβρόγλου, ο οποίος διαπρέπει καλές σχέσεις τόσο με το Πατριαρχείο όσο και με τον Αρχιεπίσκοπο, μπορεί να αποτελεί στόχο της συγκεκριμένης ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί πέτυχε εκεί που απέτυχε ο Φίλης. Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι στο πλευρό της Εκκλησίας είναι βέβαιο πως θα ταχθεί αναφανδόν η Νέα Δημοκρατία, κάτι για το οποίο ο Κυριάκος Μητσοτάκης διαβεβαίωσε τον Αρχιεπίσκοπο στην τελευταία συνάντησή τους. «Θα είμαστε δίπλα σας όπου και σε ό,τι μας χρειαστείτε», ήταν το μήνυμά που έχει σταλεί στην Αρχιεπισκοπή από την ηγεσία της Ν.Δ., ενώ και η Φώφη Γεννηματά έχει δώσει ανάλογες διαβεβαιώσεις.

Τα «Π» αποκάλυψαν όλα όσα κρύβονται πίσω από την πρόταση των συνταγματολόγων, με επικεφαλής τον Γιώργο Κατρούγκαλο